

vrouwtjes verdwijnen, als hagedissen tusschen de menschen wegslippend. Zoo ging het voort, een heelen tijd lang, in een felle jacht, als wolf en schaap op het dambord, Blijleven rechts en links uitwijkend, dringend en kronkelend, schuivend en schurend, glippend en wringend met zijn dikke lijf, langzamerhand heel benauwd wordend van warmte en kwaadheid. En telkens zag hij ze weer, de huisvrouw en de andere, voorbij en ter zijde, voor en achter, rechts en links, innig verheugd hem zoo satans nijdig te zien worden. Een voor een zag hij, in omgekeerde volgorde, de straks bekeken schilderijen terug, het staande paard

Voortdurend werden ze brutaler ....

van Haag, de landschappen van Van Os en Pruis, de gecrayonneerde dominees van Bolomey, den langbaardigen oosterling in mezzotinto van Schouman. Het was, van doek tot doek, een bezwarende tocht, waar geen eind aan scheen te komen, met zijn zenuwachtige afwisseling van rust en gejaagdheid. Voortdurend werden ze brutaler, de hinderlijke vervolgers; de huisvrouw had haar vriendin al eens onzacht tegen hem aangeduwd en